

LA BALLARINA WALLY*

Vagareja durant les tardes
pels vials del seu jardí, per les verdes llegendes sacres,
portada fins al regne del cel per una pietosa penombra.

Les dones de la Bíblia: les seves fades...
Sent com es lamenten del sofriment dels profetes
que ja a l'origen dels mons van veure el món dissoldre's.

Ella, però, va aprendre dels xiprers que dominen la fi dels mons
a aguantar-se sobre les puntes dels peus.
Amb lleugeresa els seus passos s'eleven en una dolça dansa.

Dos gossos de pastor blancs segueixen la seva audàcia,
els cants dels seus membres ens expliquen elevades gestes.

* Títol d'un esbós manuscrit: *Charlotte Bara*. Es tracta d'una ballarina, filla d'una amiga d'infància de la poeta. Era casada a Suïssa i amb el seu marit van fer construir per a la filla un teatre a Ascona. Else Lasker-Schüler hi va fer algunes lectures dels seus versos.

EN VESPREJAR

Ha empal·lidit el meu goig de viure...
Tan solitària vaig caure a la terra;
del lloc d'on vinc ningú no n'ha sabut res
—només tu, perquè un dia amb tu em reuniré.

Estic tota envoltada de badies marines,
totes les coses les visc dins l'escuma.
L'home que, hostil, m'encalça s'estavella!
I sé que només viu en els meus somnis.

I així visc la creació d'aquest món,
jo que a terra m'he escapat de la seva clofolla.
I tu, l'astre que cau de dalt de tot del cel,
t'enterres al fons de la vall del meu cor.

El vespre enfosqueix molt la meva sang—
travessant amb dolor per les venes la meva ànima lassa.
Nua, es torna a elevar de l'ona primigènia
i tem que, ja encarnada, falti en aquesta terra.

I allò que el dia, abans que es despertés,
ha omès de viure dins la vermellor de l'alba,
l'hi ofereix la nit amb el joc somniós de les seves imatges
en textures d'allò més acolorides.

Mans llunyanes em duen a casa
un devot pom de grogues falçs lunars.
L'agulla avança lleument per l'esfera
del rellotge de sol que té or de la meva vida.

Crema vigilat per la palpitació
i sona entre la nit i la mitjanit..
Ja que ens veiem a l'hora enigmàtica,
la teva boca —mil cops bella— floreix en la meva boca.

Tota la meva joia de viure ha fugit
dins la fosca vestidura amb el vespre que ha arribat.
He buscat incessantment un cel on..
Només en la revelació el camí cap a ell no és llunyà.

JEC VORA EL CAMÍ

Jec sense forces en algun lloc vora el camí—
i damunt meu la nit freda i tenebrosa—
i ja compto entre els morts, enterrada temps ha.

I on haig d'anar encara —coberta d'ombra per l'horror—
jo que des de la lluna, silent, us he atès amb cants
i he multiplicat mil cops de blau l'ample cel.

L'amor sagrat que cegament heu trepitjat
és la fidel imatge de Déu...!
Assassinada per deixadesa.

També per això tu i jo hem viscut en un pou!
I, això no obstant, ebris de pètals de flors, al paradís.